

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **I. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2015, čj. OAM-145/LE-BE02-P15-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 9. 12. 2015 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to dle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění. Ve včasné žalobě žalobce namítal porušení § 12, § 14 a § 14a) zákona o azylu, porušení § 2, § 3 a § 68 správního řádu, to vše ve spojení s čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011. Dle žalobce správní orgán pochybil, když řádně nezjistil skutkový stav jeho věci a nepřihlédl ke všem okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval § 12, § 14 a § 14a) zákona o azylu. Dále pak nepostupoval eurokonformním způsobem, když při aplikaci cit. ustanovení zákona o azylu nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 „kvalifikační směrnice“. Správní orgán by měl dle judikatury Nejvyššího správního soudu zajistit všechny důkazy nezbytné pro řádné posouzení skutkového stavu a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žalobce. Je také na správním

orgánu, aby případně vyvrátil pravdivost tvrzení žadatele a žalovaný pochybil, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl, ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky. Žalobci hrozí, že bude v rámci probíhajícího konfliktu na Ukrajině odveden do armády a nucen bojovat na východní frontě, žalobce má konkrétní poznatky o tom, že mu hrozí nebezpečí na životě a zdraví v případě nasazení, armáda na Ukrajině je mimořádně špatně vycvičená a vyzbrojená, zbraně jsou zastaralé a ve špatném stavu, vojákům není poskytována ani základní výstroj a velitelský sbor je nekvalifikovaný k vedení vojenských operací. Je též postižen korupcí a napojený na organizovaný zločin. Výkon vojenské služby tak nelze za popsanych skutečností po žalobci spravedlivě žádat. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil písemně dne 22. 2. 2016, uvedl, že k námitce neúplného zjištění skutkového stavu a jeho špatnému vyhodnocení má za to, že tato tvrzení jsou zcela nekonkrétní. Žalobce opustil zem původu již v r. 2004, od r. 2007 se na zdejší území zdržuje vědomě nelegálně, opakovaně jako důvod žádosti o azyl sděluje, že zde chce žít, normálně pracovat, vytvořil si zde osobní vazby. Žalobce neuvádí nové skutečnosti, jeho žádost o mezinárodní ochranu již proběhla zamítacím procesem v r. 2004 jak u žalovaného, tak u soudů. Je ohrožen správním vyhoštěním, jeho žádost je hodnocena jako opakovaná snaha o legalizaci zdejšího pobytu. Žalobcem namítané ust. § 14 i § 14a) je zavádějící, žádné nové skutečnosti k možné aplikaci těchto ustanovení neuvedl. Žalovaný se řádně zabýval hrozbou případné vážné újmy pro případ návratu žalobce do země původu, je přesvědčen, že jeho závěry jsou zcela v souladu s třístupňovým testem, vyjádřeným v judikatuře NSS, kdy musí být kumulativně splněny tři podmínky, a to – země původu žadatele se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, žadatel je civilista, a byl by v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Tyto podmínky žalobce nesplňuje, žalovaný navrhuje zamítnutí jeho žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu soud konstatuje, že je zde přítomno rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy ze dne 18. 8. 2015 o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 9. 2015 pak plyne, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, rozvedený, má v Praze přítelkyni. Do r. 2004 žil na Ukrajině v Ivano-Frankovské oblasti, od té doby žije v Praze. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. V letech 1987 – 1989 vykonal vojenskou službu, má středoškolské vzdělání, je programátorem obráběcích strojů. Na Ukrajině pracoval jako slaboproutař, zde jako elektrikář a zedník. Do ČR přicestoval v r. 2004 jako turista, a to za sestrou, má zde přítelkyni a chce zde zůstat, normálně žít a pracovat. O azyl již žádal, a to v r. 2004, na Ukrajinu se nikdy nevrátil, neví, jak to tam vypadá. Uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý. Z pohovoru, provedeného s žalobcem dne 1. 10. 2015 plyne, že oproti minulému řízení v jeho věci se nic nezměnilo, dříve žil ve vlasti s manželkou a dcerou v Kolomyji, manželka byt prodala, jsou rozvedeni. Jeho maminka má dům, kde s ní ale žije jeho sestra se dvěma dětmi. Do ČR přijel za sestrou, na Ukrajinu se nikdy nevrátil, s matkou a dcerou je telefonicky v kontaktu. Po skončení víza v r. 2004 žádal o azyl, chodil na různé brigády, nikdy neměl pracovní povolení ani pojištění. Do r. 2007 byl hlášen na Praze 7, od té doby žil u různých kamarádů a známých v Praze. Po ukončení řízení o azyl zde žije nelegálně. Měl výjezdní vízum, neodjel,

proto si nemohl legalizovat pobyt. Nevěděl, že o azyl může žádat opakovaně. Jeho přítelkyně je paní Alena Haliliová, je Češka, s ní žil od r. 2009 ve společné domácnosti, ale od r. 2013 žijí samostatně, vídají se několikrát týdně, nyní je nezaměstnaná. Před odjezdem z Ukrajiny neměl žádné problémy. Může se tam vrátit, ale neměl by kde bydlet. Dne 20. 10. 2015 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, které byly zaopatřeny za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, běžně se s nimi nahlédnutím seznámil, nechtěl uvést nic na jejich doplnění a sdělil, že před odjezdem žil u matky a neměl by tak kde bydlet.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení

rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že žalobní námitky považuje za zcela obecné, konkrétně k ust. § 12 zákona o azylu musí připomenout, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by alespoň naznačovala, že byl v zemi původu před jejím opuštěním pronásledován, natož z azylově relevantních důvodů. V řízení však pak neuvedl ani nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že pro případ návratu pociťuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy, o probíhajícím ozbrojeném konfliktu na Ukrajině se vůbec nezmínil, ani o případném problému obav z vojenské služby. Žalobní námitky v tomto směru tedy považuje soud za naprosto nadnesené a nedůvodné. Krajský soud konstatuje, že žalovaný řádně přijal žádost žalobce o mezinárodní ochranu, provedl s ním řádný pohovor, jediné obavy, které žalobce vyjádřil, byly obavy z toho, že v případě návratu na Ukrajinu nebude mít kde pobývat, neboť v domě matky žije jeho sestra s rodinou. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soudu nezbývá, než konstatovat, že žalovaný správní orgán se zabýval odůvodněním neexistence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, písm. a) i b) zákona o azylu zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem na str. 4 a 5 a jeho závěr o nenaplnění důvodů tohoto ustanovení je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.

Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora, naplněny nejsou, žalobce ani žádné skutečnosti ohledně v ČR případně žijících rodinných příslušníků, v souvislosti s nimiž by přicházela v úvahu aplikace závěrů o možném sloučení rodiny, neuváděl.

Krajský soud nezjistil z obsahu žaloby, jaké konkrétní skutečnosti má na mysli, pokud uvádí, že v případě žalobce došlo v průběhu správního řízení k pochybení vzhledem ke znění ust. § 14 zákona o azylu, neboť žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně uvedl, že se cítí zdravý, jeho věk jistě není blízký značně vysokému věku, který by mohl ve významu okolností, hodných zvláštního zřetele, uspět. Žádné okolnosti, hodné zvláštního zřetele pak sám neuvedl, nelze tedy vyčítat žalovanému, že podmínky humanitárního azylu žádné neshledal.

Bezpečnostní situací na Ukrajině se žalovaný zabýval jednak na str. 5, jednak na str. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí, konstatoval, že se rozhodně z mezinárodního pohledu nejedná o totální konflikt, tedy ozbrojené střety, v nichž by byl ohrožen každý civilista. V oblasti, kde žalobce pobýval před odjezdem z domova, žádné boje neprobíhají. Žádné obavy z případného nástupu do ozbrojených sil Ukrajiny pro případ návratu žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil, žalovaný tak zcela po právu neměl žádnou rozsáhlou povinnost činit v této věci dokazování (viz rozhodnutí NSS ze dne 28. 4. 2004, čj 1 Azs 22/2004, či ze dne 26. 2. 2004, čj. 5

Azs 50/2003). Žalovaný shromáždil zcela dostatečné aktuální podklady, které se situací na Ukrajině zabývají, tyto jsou součástí správního spisu a citovány na str. 3, 6 a 7 rozhodnutí ve věci, z nich standardně připomněl probíhající konflikt ve východní části Ukrajiny, s tím, že žalobce však touto situací není nijak azylově relevantně ohrožen, tak jako v případě mnoha dalších žadatelů o azyl z Ukrajiny, o jejichž obdobné situaci již v uplynulých měsících opakovaně Nejvyšší správní soud v Brně svými rozhodnutími judikoval azylovou nerelevantnost obecných námitek o probíhajícím konfliktu. Krajský soud je přesvědčen, že naopak je potřebné vidět, že žalobce žije v České republice mnoho let nelegálně, bez vážných důvodů spoléhá na to, že toto nebude ze strany policejních orgánů zjištěno, o legalizaci svého pobytu se nijak nezajímá. Jím podaná žádost je zcela zřetelně cílena na prodloužení zdejšího pobytu, k čemuž však instituty zákona o azylu sloužit nemohou a jedná se tak jednoznačně o obcházení povinností, určených cizincům zákonem o pobytu cizinců. Žalobce je navíc ohrožen správním vyhoštěním a za zcela případný tedy krajský soud považuje v této věci odkaz na dřívější rozhodnutí NSS ze dne 10. 2. 2006, čj. 4 Azs 129/2005. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce není ohrožen žádnou azylově relevantní vážnou újmou, tento závěr žalovaný řádně a podrobně vyargumentoval na str. 6 – 9 rozhodnutí ze dne 9. 12. 2015 a soud na toto plně odkazuje. Po přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná, tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. duben 2017

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně